

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a zo sudcov JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Ivana Rumanu v právnej veci navrhovateľky: **MARKÍZA – SLOVAKIA, spol. s r.o.**, so sídlom Bratislavská 1/a, Bratislava, právne zastúpená: *DEDÁK & Partners, s.r.o., Mlynské Nivy 45, Bratislava*, proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/040/2014 zo dňa 24. júna 2014, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/040/2014 zo dňa 24. júna 2014 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľke **u k l a d á** zaplatiť súdny poplatok v sume 500 € do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v Štátnej pokladnici, Bratislava.

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

I.

Navrhovateľka sa včas podaným opravným prostriedkom, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 05.08.2014, domáhala postupom podľa ustanovení § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) preskúmania zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/040/2014 zo dňa 24.06.2014.

Odporkyňa (ďalej aj „Rada“), ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/, h/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého administratívneho rozhodnutia (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“), rozhodnutím č. RP/040/2014 zo dňa 24.06.2014, vydaným v správnom konaní č. 157/SKO/2014, č. 402/SKO/2014, uložila navrhovateľke podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu – pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 12 000 € za porušenie povinnosti uvedenej v § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že na televíznej programovej službe DAJTO (ďalej aj „komunikáty“)

- dňa 30.11.2013 o cca 06:42 hod. odvysielaný komunikát s názvom *Akčná výhra*, ktorý naplnil definíciu telenákupu podľa § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., v časti, v ktorej mali diváci podľa zadania na televíznej obrazovke spočítať všetky číslice na obrazovke,
- dňa 27.02.2014 o cca 01:46 hod. odvysielaný komunikát s názvom *Sexy výhra*, ktorý naplnil definíciu telenákupu podľa § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., v časti, v ktorej mali diváci podľa zadania na televíznej obrazovke spočítať všetky čísla uvedené na obrázku a
- dňa 06.03.2014 o cca 01:01 hod. odvysielaný komunikát s názvom *Sexy výhra*, ktorý naplnil definíciu telenákupu podľa § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., v časti, v ktorej mali diváci podľa zadania na televíznej obrazovke spočítať všetky čísla na obrázku.

Dôvodom uloženia pokuty bolo odvysielanie vyššie uvedených komunikátov navrhovateľkou, podľa kvalifikácie odporkyne naplňajúcich definíciu telenákupu, pričom tieto v rámci zadaní hier v nich odvysielaných neobsahovali dostatok informácií na to, aby sa recipienti na základe posudzovaných zadaní mohli dopracovať k výsledku, ktorý navrhovateľka v priebehu preskúmaných správnych konaní označila za správny. Podľa odporkyne zadania úloh smerovali k inému riešeniu a výsledku, než aký navrhovateľka označila za správny. Predmetné zadania úloh odporkyňa na základe vykonaného dokazovania vyhodnotila ako nejednoznačné, nepresné a neúplné v inštruovaní o spôsobe ich riešenia, a preto odvysielané komunikáty posúdila ako nečestné, odvysielané v rozpore s § 32 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že odvysielané komunikáty obsahovali priamu ponuku (zverejnenie audiotextového čísla a výzva na zavolanie) vysielanú verejnosti s cieľom poskytnúť službu (hru o cenu), a preto tieto komunikáty naplnili definíciu telenákupu, v dôsledku čoho sa na ne vzťahuje úprava § 32 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z.

Zároveň odporkyňa zdôraznila, že diváci boli inštruovaní tak, že majú spočítavať (čísla, resp. číslice na obrázku alebo na obrazovke), teda boli inštruovaní k použitiu matematických postupov pri riešení zadania, ďalej boli opakovane informovaní, že riešenie nepredstavuje „nič ľahké“, že na riešenie stačí použiť len znamienko plus, že všetko treba

spočítat', že súťažná úloha nie je naozaj ťažká. Podľa vyhodnotenia odporkyne toto inštruovanie nijako nevyjadrovalo základnú a podstatnú podmienku pre správne vyriešenie zadania - a to uhádnutie všetkých znakov, ktoré majú mať číselnú hodnotu a ešte aj ich hodnoty. Až následne mohli diváci pristúpiť k spočítavaniu. Diváci však neboli inštruovaní tak, že majú relevantné údaje uhádnuť, ale len k spočítavaniu, teda k matematickej operácii, ktorá má svoje pravidlá, teda k jednoduchému úkonu.

Odporkyňa analýzou podkladov k napadnutému rozhodnutiu dospela k záveru, že navrhovateľka na základe neznámeho kľúča pripísala rôznym znakom rôzne hodnoty. Spôsob inštruovania a netransparentný spôsob pripisovania hodnôt jednotlivým znakom robil posudzované zadania nevyriešiteľnými. V prípade, ak moderátorka prezentuje zadanú úlohu ako ľahkú, avšak vzhľadom na všetky podmienky jej riešenia (napr. zmiešavanie rôznych číselných sústav pri jej riešení), ju za takú nie je možné považovať a nemožno uvažovať o zabezpečení čestnosti pri vysielaní takýchto komunikátov.

Pri určovaní výšky sankcie odporkyňa vychádzala zo závažnosti správneho deliktu, rozsahu a dosahu vysielania, miery zavinenia, následkov porušenia povinnosti, trvania správneho deliktu, spôsobu porušenia povinnosti a pokutu určila vo výške 12 000 €.

Navrhovateľka vo včas podanom opravnom prostriedku uviedla, že napáda rozhodnutie odporkyne č. RP/040/2014 zo dňa 24.06.2014 v celom rozsahu a navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250q ods. 2 O.s.p. z dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si navrhovateľka uplatnila náhradu trov konania.

Navrhovateľka má za to, že svojím konaním povinnosti uvedené v § 32 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. neporušila, nakoľko predmetné komunikáty nespĺňajú definíciu telenákupu v zmysle § 32 ods. 2 citovaného zákona, a teda sa na ňu tieto povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 32 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. nevzťahujú. Taktiež namieta posúdenie predmetných komunikátov odporkyňou ako nečestných.

Podľa názoru navrhovateľky odporkyňa pri skúmaní jednotlivých kritérií posudzovania komunikátov ako telenákup, v nadväznosti na právne závery rozsudku Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci sp. zn. C-195/06, KommAustria v. ORF, dospela k nesprávnemu skutkovému a právnomu záveru. Na základe uvedeného rozsudku je v obdobných komunikátoch potrebné posúdiť, či vysielanie alebo časť vysielania, počas ktorej vysielateľ ponúka divákovi možnosť zúčastniť sa hry o ceny prostredníctvom okamžitého zatelefonovania na telefónne čísla so zvýšenými sadzbami je telenákupom. V tejto súvislosti poukázala na kritériá telenákupu, ktorými sú skutočná ponuka služieb na základe zohľadnenia cieľa relácie, ktorej je hra súčasťou, význam tejto hry v rámci celej relácie z hľadiska času a predpokladaných hospodárskych výsledkov vo vzťahu k výsledkom očakávaných od celej relácie a charakter otázok položených uchádzačom.

Predmetné komunikáty ponúkajú divákovi zábavu v podobe možnosti riešenia logických rébusov/hádaniek a zároveň možnosť zapojiť sa do hry (riešenia), prostredníctvom telefonátu a získať cenu, v prípade správnej odpovede. Majú za cieľ ponúkať rozptýlenie divákovi so zameraním na riešenie logických rébusov/hádaniek. Neponúkajú divákovi priamo prezentovaný, zobrazený produkt, resp. službu, ktoré sú poskytované v prípade zavolania. Podľa navrhovateľky v predmetných komunikátoch ide o zásadný rozdiel oproti telenákupu, ako ho definuje a predpokladá ustanovenie v § 32 ods. 2 zákona č. 380/2000 Z.z.

Z pohľadu významu predmetných hier v rámci vysielania z hľadiska času a predpokladaných hospodárskych výsledkov, vo vzťahu k výsledkom očakávaným od vysielania programovej služby DAJTO, tieto navrhovateľka označila za marginálne. Uviedla, že z celkového vysielacieho času príslušnej programovej služby tvoria obdobné komunikáty minimum (menej ako 7% z celkového vysielacieho času), nakoľko programová služba DAJTO je vysielaná 24 hodín denne. Vysielanie komunikátov nepatrí k nosným súčasťami programovej služby DAJTO, pretože viac ako 80% jej programov tvoria dramatické programy, najmä filmy a seriály. Vzhľadom na záujem navrhovateľky poskytnúť divákovi rozmanitú programovú štruktúru vysielania, zaradila do vysielania aj predmetné komunikáty, nakoľko je zo strany divákov záujem o súťaže a zábavné programy.

S poukazom na vyššie uvedený rozsudok Súdneho dvora navrhovateľka uviedla, že o telenákup nepôjde, ak hra, ktorá je súčasťou programu, má za cieľ urobiť vysielaný program interaktívny bez skutočnej ponuky služieb, a ak položené otázky nesúvisia s reklamou tovarov alebo služieb v súvislosti s obchodovaním, podnikaním, remeslom alebo povoláním.

Naproti tomu, podľa navrhovateľky posudzované komunikáty obsahovali logickú hádanku/rébus, ktorý nijakým spôsobom nesúvisel s reklamou tovarov alebo služieb v súvislosti s obchodovaním, podnikaním, remeslom alebo povolaním tretej osoby alebo vysielateľa. Podstatou otázok prezentovaných v komunikátoch je riešenie rôznorodých hádaniek/rébusov ako takých, za účelom zábavy a rozptýlenia diváka, pričom súčasťou komunikátov je aj poskytnutie možnosti účasti na hre. Ich cieľom je zvýšiť atraktivitu vysielania. Navrhovateľka má za to, že komunikáty vykazujú jasné znaky zábavného súťažného programu a teda nespĺňajú ani tretie kritérium definície telenákupu.

Pre prípad, že by najvyšší súd vyhodnotil posudzované komunikáty ako telenákupy, navrhovateľka namieta ich označenie odporkyňou za nečestné. Vychádza zo skutočnosti, že pojem „čestný“ nie je v žiadnom zákone upravený a teda ide o neurčitý právny pojem, ktorého vymedzenie je v kompetencii odporcu. Obsah tohto pojmu však musí byť podľa navrhovateľky vymedzený jednoznačne, nezameniteľné, tak aby recipienti právnych noriem boli schopní do budúcnosti predvídať aplikáciu práva a podľa toho upraviť svoje správanie. Obsah pojmov „slušnosť“, „čestnosť“ a ich výklad by mal byť podľa navrhovateľky vnímaný vždy v súvislosti s okolnosťami, dobou a aj v závislosti od spoločnosti a situácie, v ktorej je takýto neurčitý pojem používaný. Navrhovateľka má za to, že správny orgán by mal pri

výklade a aplikácií neurčitých právnych pojmov, ktoré zákon obsahuje, prihliadnuť práve na okolnosti, dobu, spoločnosť a situáciu, v ktorej sa pojem vyskytuje a adresát právnej normy by mal byť dostatočne chránený pred svojvôľou správneho orgánu pri neadekvátnom výklade neurčitých právnych pojmov.

Preto bolo podľa navrhovateľky pri hodnotení čestnosti potrebné zohľadniť aj špecifický charakter komunikátov. Práve skutočnosť, že komunikáty predstavujú zábavný program s prvkami hry, v ktorom sa riešia rébusy/hádanky je dôvodom, aby v takomto prípade pojem „čestný“ nebol vykladaný striktné v zmysle, v akom sa aplikuje na správanie a charakter ľudí, a teda ako poctivý, majúci morálne hodnoty atď., ale vnímanie kritéria čestnosti by malo odzrkadľovať charakter vysielaných komunikátov. Obsahom komunikátov boli logické rébusy, matematického charakteru, ktorých hlavným účelom bolo zabaviť a rozptýliť diváka, prípadne poskytnúť divákovi možnosť zúčastniť sa hry a dovoliť sa do štúdia, pričom v prípade úspešného dovolania sa do štúdia a správneho zodpovedania otázky je divákovi poskytnutá avizovaná cena. Z podstaty logických rébusov obsiahnutých v komunikátoch vyplýva, že riešenie nemá byť pre diváka hneď rýchlo uhádnuteľné, ale má mať v sebe aj prvky záhadnosti, ktoré by mali diváci odhaliť a následne dospieť k správnejmu riešeniu. Navrhovateľka má za to, že práve skryté záhady zvyšujú atraktivitu takýchto programov. Je účelom hry, aby riešenie rébusu nebolo evidentné a hneď priamočiare uhádnuteľné. Práve záhadnosť a nejednoznačnosť zadaných rébusov je aj vzhľadom na možnú finančnú výhru podstatou predmetných hier. V logických rébusoch sa prirodzene skrýva „záhada“, ktorú majú práve diváci počas vysielania komunikátu odhaliť, aby dospeli k správnejmu riešeniu.

K vytýkanému zadávaniu úloh moderátorkami predmetných komunikátov navrhovateľka uviedla, že zadania úloh sú zámerne koncipované spôsobom, ktorý umožňuje divákovi dospieť k viacerým možným riešeniam, a to z dôvodu, aby bolo vysielanie interaktívnejšie, zábavnejšie a zároveň aby mali diváci chuť a možnosť pokúšať sa úlohu vyriešiť. Ak by úlohy neboli zostavené takýmto spôsobom, prvý divák, ktorý by sa dovolal do štúdia by zodpovedal otázku, hra by bola ukončená a neplnila by svoj primárny účel - zabaviť divákov. Podľa navrhovateľky z tipov divákov, ktoré odzneli počas vysielania komunikátov, je možné vyvodiť, že diváci zadaniu porozumeli a zároveň je dĺžka predmetných komunikátov dostatočná na to, aby diváci počas hry skúšali rôzne možnosti riešenia prípadu. Nie je dôvodné, aby zodpovednosť za vyriešenie úlohy divákmi niesla navrhovateľka. Diváci sa buď nedopracovali k správnej odpovedi alebo, ak sa k správnej odpovedi dopracovali, tak sa do štúdia nedovolali alebo nemali záujem sa dovoliť. Avšak na základe uvedeného nie je podľa navrhovateľky možné konštatovať, že úloha je neriešiteľná.

Vo vzťahu k nedostatočnému inštruovaniu divákov pri zadávaní súťažných úloh, len na „spočítanie všetkých čísel“, navrhovateľka uviedla, že mnohí diváci práve tento typ komunikátov s podobnými súťažami poznajú a priamočiare zadanie bez akejkoľvek záhady, by však diváci okamžite uhádli, a tým by komunikáty stratili svoj aspekt zábavnosti. Účelom

komunikátov má byť, aby sa divák zabavil a zamyslel nad možnými riešeniami, za čo je v prípade úspechu diváka v súťaži poskytnutá vysoká finančná výhra.

Navrhovateľka nepovažuje za dôvodné označovať postup a inštrukcie pri riešení rébusov/hádaniek za netransparentný, nečestný alebo zavádzajúci. Už z obrázku ako takého je jasne viditeľné, že je potrebné sa primárne zamerať na hľadanie a identifikáciu číselných znakov. Jednotlivé tipy divákov, ktorí sa dovolali do štúdia napovedajú o tom, že diváci tento aspekt súťaže pochopili a ich tipy sa mnoho krát približovali správne výsledku.

Podľa navrhovateľky moderátorka svojimi vyjadreniami nemá snahu divákov zmiast', ale naopak ich povzbudiť v riešení úloh. Vyjadrenia moderátorky o tom, že nie je nič ukryté a skryté, odkazujú na skutočnosť, že všetky znaky, ktoré majú byť divákovi spočítané sa nachádzajú v rámci obrázkov a diváci ich, ako uvádza moderátorka „majú pred očami“, čo je pravdivé tvrdenie.

Zadanie v predmetných komunikátoch bolo podľa navrhovateľky poskytnuté divákovi tak, aby sa mohol k správne riešenie pri sledovaní komunikátu dopracovať. Uvedený postup pri zadávaní rébusov podľa názoru navrhovateľky, nie je možné považovať za nečestný. Vzhľadom na skutočnosť, že podstatou predmetných komunikátov je práve logický rébus, ktorý v sebe za účelom plnenia funkcie zábavného programu s prvkom hry musí obsahovať prvok záhadnosti a zatajenie určitých informácií divákovi, nie je možné takúto hru automaticky považovať za nečestnú. Je práve ponechané na divákovi, aby záhadu odhalil a nakoniec dospel k správne riešenie.

Navrhovateľka poukázala na skutočnosť, že možnosť dovoliť sa do štúdia je poskytnutá všetkým divákovi rovnakým spôsobom a všetci diváci majú k dispozícii na riešenie rovnaké informácie, a preto komunikáty podľa jej názoru spĺňajú svoju funkciu zábavného programu s prvkami hry a sú vo vzťahu k divákovi férové a čestné.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/040/2014 zo dňa 24.06.2014 potvrdil.

V dôvodoch uviedla, že pri otázke posúdenia odvysielaných komunikátov vychádzala z rozsudku SD EÚ vo veci C-195/06 a z definície *telenákupu* a mediálnej komerčnej komunikácie obsiahnutej v zákone č. 308/2000 Z.z. Podľa tohto rozhodnutia SD EÚ vysielanie, počas ktorého vysielateľ ponúka divákovi možnosť zúčastniť sa hry o ceny zavolaním na telefónne číslo so zvýšenou sadzbou, teda za odplatu, je telenákupom, ak spĺňa tieto kritériá:

- skutočná ponuka služby s ohľadom na účel vysielania, ktorého je hra súčasťou,
- význam hry v rámci vysielania z hľadiska časového rozsahu a predpokladaného ekonomického prínosu,
- typ otázok kladených účastníkovi hry.

Zo samotného obsahu komunikátov je zrejmé, že nejde o štandardný zábavný program. Model takýchto komunikátov sa zakladá na tom, aby sa čo najväčšie množstvo recipientov pokúsilo dovolať do štúdia. Nejde o klasické ponúknutie rozptýlenia, ako je to v prípade vedomostných hier vysielaných vysielateľom, ale je evidentné, že účelom týchto komunikátov je osloviť čo najväčšie množstvo recipientov, aby využili službu tretej osoby (ponúkanú hru o cenu) zavolaním na telefónne čísla uvádzané na obrazovke. Tvrdenie, že ide o akvizičný program je pre posúdenie, či komunikát naplnil definíciu telenákupu, irelevantné. V konečnom dôsledku, telenákup, ako formu mediálnej komerčnej komunikácie, spravidla vždy vyrába tretia osoba. Skutočnosť, či navrhovateľka môže zasahovať do obsahu týchto komunikátov, je vzhľadom na objektívnu zodpovednosť vysielateľa irelevantná. Zo všeobecných pravidiel hry *Akčná výhra* a *Sexy výhra* vyplýva, že podporujú aktivity a značky tretej osoby. Poskytovanie interaktívnych hier je obchodným modelom, na ktorom funguje spoločnosť TeleMedia InteracTV Ltd. (táto spoločnosť bola vyhlasovateľom súťaže *Akčná výhra* v období od 25.03.2012 do 31.12.2013, organizátorom súťaže *Akčná výhra* je od 01.01.2014 spoločnosť Mediatex, Bojnická 18, 831 04 Bratislava), so sídlom Tower Gate Plače, Tal-Qroqq Street MSD1703 Msida, Malta, reg. číslo: C32278 (ďalej len „spoločnosť TeleMedia InteracTV Ltd.“). Podľa pravidiel hry *Akčná výhra* je jej účelom výhradne podpora aktivít a značky spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd. Z uvedeného vyplýva, že v predmetnom programe bola propagovaná a poskytovaná služba tretej osoby, to znamená, že samotná hra predstavuje skutočnú ekonomickú aktivitu zahŕňajúcu poskytnutie služby tretej osoby.

Odvysielané komunikáty tvoria 6 – 7% denného vysielacieho času programovej služby DAJTO, čo nie je zanedbateľné. Podľa aktuálne platnej licencie má navrhovateľka vyhradených vysielaniu doplnkového vysielania (§ 3 písm. h/ zákona č. 308/2000 Z.z.) 15% z celkového času vysielania programovej služby DAJTO. Trvanie predmetných komunikátov predstavuje z časového hľadiska cca tretinu času, ktorú vysielateľ môže podľa § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. vyhradiť vysielaniu reklamy a telenákupu v jednom dni a cca polovicu času, ktorú môže vysielateľ podľa svojej aktuálnej licencie vyhradiť vysielaniu reklamy a telenákupu. Hra o cenu predstavuje celý obsah komunikátu a jediným účelom takéhoto komunikátu je poskytnutie služby – hry.

Tvrdenie navrhovateľky, že predmetný komunikát nakúpila ako akvizíciu a tento zaraďuje do vysielania ako akvizičné zábavné programy, čiže nepredáva vysielací čas s cieľom vyselať reklamu a že sa nepodieľa na akýchkoľvek ziskoch výrobcu diela, považuje odporkyňa za účelové. Podľa týchto vyjadrení navrhovateľky tretia osoba na programovej službe DAJTO propaguje a poskytuje svoje služby bez toho, aby mal z toho vysielateľ akýkoľvek zisk, pričom tieto programy ani nie sú prerušované vysielaním reklamy, takže nemá ani profit z reklamy. Svojím cieľom sa však predmetné komunikáty v ničom nelíšia od bežnej reklamy a telenákupu, ich špecifické spracovanie má pôsobiť atraktívnejšie, avšak to nemá vplyv na ich právnu kvalifikáciu. Z pravidiel odvysielaných komunikátov vyplýva, že pri vysielaní audiotextových hier vysielateľ programovej služby buď vyhlasovateľovi súťaže predá vysielací čas (obdoba reklamy alebo telenákupu), alebo sa podieľa na príjmoch

vyhlasovateľa súťaže zo súťaží organizovaných prostredníctvom jeho vysielania. Vysielateľ tak za každých okolností získava odplatu za poskytovanú službu. Vysielanie audiotextových hier je prezentované ako alternatíva reklamy pre získavanie príjmov z vysielania. Vyhradenie časového úseku v rozsahu jeden a pol hodiny denne vysielaniu danej hry nasvedčuje tomu, že to nie je pre vysielateľa ekonomicky zanedbateľnosťou činnosťou. V posudzovaných komunikátoch dochádza k skutočnej ponuke služieb tretej osoby za odplatu. Odporkyňa nemohla vyhodnocovať obsah kladených otázok, keďže v predmetných komunikátoch neboli divákovi kladené otázky, ale mali za úlohu vyriešiť zadanie pripomínajúce slovnú úlohu. Podmienku prepojenia otázok s poskytovaním služieb a tovarov v prípade predmetných komunikátov nebolo potrebné skúmať z hľadiska ich prepojenia so živnosťami, remeslami, podnikaním a profesiami. Predmetné komunikáty predstavujú službu tretej osoby, spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd., ktorá spočíva v poskytnutí možnosti divákovi vyhrať prezentovanú finančnú odmenu na základe správnej odpovede na zadanú úlohu a odplatom za jej poskytnutie je suma, ktorú volajúci zaplatia za volanie na telefónne čísla so zvýšenou sadzbou. V danom prípade nemuseli byť kladené otázky, resp. zadanie úlohy, či jej riešenie prepojené s činnosťou tretej osoby, ktorá bola vyhlasovateľom súťaže, nakoľko samotné usporiadanie hry je jej činnosťou, ktorá bola priamo ponúkaná a aj poskytovaná. Takéto konanie je typovo zhodné s inými formami telenákupu, a preto je opodstatnená aj rovnaká miera regulácie vysielania predmetných komunikátov.

Odporkyňa dospela k záveru, že pri vysielaní predmetných komunikátov navrhovateľka porušila svoju povinnosť zabezpečiť, aby jej vysielanie bolo *čestné*. Pri vymedzení pojmu čestnosť v predmetnom prípade musí byť zohľadnené jeho spojenie s vysielaním telenákupu. Pojem čestnosť je morálnou kategóriou. Čestné informovanie je také, ktorého obsah bude v súlade so všeobecne prijímanými pravidlami, verné skutočnosti, ktoré nenavádza, nesmeruje k neúplnému alebo nepresnému informovaniu vykonávanému najmä s cieľom vyvolať alebo vytvoriť predpoklady pre vyvolanie rozhodnutia v recipientovi, ktoré by pri riadnom informovaní neurobil, alebo pravdepodobne neurobil a to najmä zo zisťných dôvodov. Čestný telenákup je taký, ktorého obsah nebude zavádzajúci, nebude teda prezentovať ponúkanú službu alebo tovar tak, aby poskytnutím nesprávnych, nejednoznačných alebo nepresných informácií vytvoril v recipientovi klamlivú predstavu o ich vlastnostiach, kvalitách, použití, účinkoch, charakteristike, význame pre recipienta.

Odporkyňa poukázala na to, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia neuvádzala, že zadanie hry má byť jednoduché, vyriešiteľné pre každého, zdôraznila však, že musí byť také, aby na jeho základe, bolo možné túto úlohu vyriešiť.

Argument navrhovateľky, že rôznorodé typy divákov preukazujú, že diváci vedeli, ako majú pri riešení postupovať, odporkyňa označila za absolútne nelogický. Práve skutočnosť, že diváci uvádzali rôznorodé typy preukazuje, že zadania neobsahovali jednoznačné, presné a úplné inštruovania o spôsobe riešenia zadaných úloh. V každom komunikáte bola, či už prostredníctvom údajov na obrazovke, alebo prostredníctvom informácií o zadaní poskytnutých moderátorkou, poskytnutá nepravdivá informácia, ktorá sama osebe

(odhliadnuc od samotných znakov obsiahnutých v zadaní a netransparentného spôsobu pripisovania hodnôt znakom) divákovi znemožňovala dospieť k správnejmu riešeniu (diváci boli inštruovaní tak, že majú spočítať všetky čísla, resp. číslice na obrazovke, ale ich úlohou bolo spočítať všetky čísla a číslice na obrázku, alebo inštruovanie, že diváci majú spočítať všetky čísla, ale ich úlohou bolo spočítať všetky čísla a číslice). Už len takéto inštruovanie, ktoré sa vyskytovalo v každom z komunikátov, spôsobuje ich neriešiteľnosť. Zmeny zadania počas vysielania audiotexových hier označil NS SR v rozsudku vo veci 3SŽ/22/2013 za nečestné.

Je podľa odporkyne evidentné, že nastavenie zadania tak, aby vyzeralo byť jednoduché, ale vzhľadom na informácie, ktoré sú divákovi poskytnuté a postup riešenia, ku ktorému sú diváci inštruovaní, je pre nich nevyriešiteľné, v kombinácii s vysokou odmenou, ktorá im je za vyriešenie ponúknutá, sleduje jediný účel, maximalizáciu zisku navrhovateľky. Jednoduchým a zavádzajúcim zadaním v kombinácii s vysokou výhrou, ktorá je za vyriešenie zadania ponúkaná, dosiahne navrhovateľka v recipientoch rozhodnutie zúčastniť sa hry a jej nevyriešiteľnosťou vzhľadom na informácie, ktoré sú divákovi poskytnuté a postup riešenia, k akému sú diváci inštruovaní, dosiahne, aby nemusela vyplácať výhru.

Odporkyňa má za to, že je vecou navrhovateľky, aby zvolila taký typ hry a zadania, ktoré budú v súlade s platnou právnou úpravou. Je nepochybné, že aj riešiteľná hra môže byť zaujímavá a nemusí byť jednoduchá. Ekonomický záujem navrhovateľky nemôže liberalizovať jej protiprávne konanie.

Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že navrhovateľka nie je zodpovedná za to, aby hra bola vyriešená, ale za to, aby bola riešiteľná na základe zadania a inštrukcií, ktoré recipientom poskytne. To však podľa odporkyne nie je zabezpečené, ak je zadanie prispôbované tak, aby recipientom bolo znemožnené dopracovať sa k výsledku, ktorý navrhovateľka označuje za správny.

Podľa odporkyne každé zadanie predmetných úloh obsahovalo viacero nejasností. Číselné hodnoty boli pripisované rôznym znakom, tieto znaky mali rôznu hodnotu, ktorá im bola pripisovaná bez akejkoľvek logiky, a zo zadania úlohy nemohla byť pre recipienta zrejmá. To, že recipienti neboli schopní odhaliť všetky znaky, ktoré majú mať číselnú hodnotu a ich číselné hodnoty, je zrejmé aj z toho, aké rôzne výsledky (pričom žiadny nebol správny) uvádzali. Ako je konkrétne uvedené aj v napadnutom rozhodnutí, navrhovateľka rôznym znakom pripisovala svojvoľne rôzne hodnoty. Napríklad zhuk znakov IL mal mať hodnoty 1 a 50, ale nie je zrejmé, prečo nemal aj hodnotou 49 (pre porovnanie dva vedľa seba stojace znaky II mali hodnotu 2), alebo nos malého dieťaťa mal byť znak C s hodnotou 100, ale nie je zrejmé, prečo nemal číselnú hodnotu podľa šestnástkovej sústavy (12), resp. prečo vyobrazenia na obrázku rovnakého charakteru nemali pripísanú hodnotu (golier v tvare písmena C nemal pripísanú žiadnu číselnú hodnotu). Diváci boli inštruovaní k spočítavaniu, nie k hádaniu. Svojvoľné a netransparentné pripisovanie číselných hodnôt znakom v zadaní

robi hry pre recipientov postupom, ku ktorému sú inštruovaní, neriešiteľnými. Takéto zadanie úloh posúdil NS SR vo veci 3SŽ/22/2013 ako nečestné. Nič v zadaní recipientov neinštruovalo k tomu, aby postupovali spôsobom, ktorý by umožnil zadanie vyriešiť.

Ďalej moderátorka divákov podľa odporkyne vyslovene zavádzala, keď uviedla, že majú spočítavať všetky čísla na obrazovke, ale ich úlohou bolo spočítavať všetky čísla na obrázku, alebo keď uviedla, že majú spočítať všetky čísla, ale ich úlohou bolo spočítať číslice a čísla, resp. keď uvádzala, že riešenie nie je ťažké a že netreba nad ním špekulovať, hoci riešenie si vyžadovalo sériu hádania a následného počítavania. Aj z rozsudku NS SR vo veci 3SŽ/22/2013 jednoznačne vyplýva (ako je poukázané aj v napadnutom rozhodnutí), že takéto inštruovanie je zavádzajúce a teda nečestné.

Argumentáciu navrhovateľky vo vzťahu k tomu, že súčasťou posudzovaných hier bolo tajomstvo, ktoré mali diváci odhaliť, odporkyňa označila za irelevantnú. Zavádzanie, miestami až klamanie recipientov o tom, ako majú zadanie riešiť, nie je možné podľa odporkyne ospravedlniť charakterom komunikátu. Takýto postup nie je možné označiť za čestný. Ak sú diváci vyzývaní, aby istým spôsobom riešili poskytnuté zadanie, komunikát bude čestný, ak týmto spôsobom zadanie bude riešiteľné. Zvolenie náročnosti úlohy a tým aj jej riešenia je v dispozícii navrhovateľky. Navrhovateľka nebola sankcionovaná za náročnosť úlohy, ale za jej neriešiteľnosť na základe zadania, ktoré divákovi poskytla. Nie je podstatné, či existuje „nejaký“ postup, ktorým je zadanie možné vyriešiť, ale či zadanie úlohy (teda inštrukcie pre divákov, ako postupovať, ktoré sú obsiahnuté na obrazovke a poskytované moderátorkou) obsahuje informácie pre riešenie, ktoré budú viesť k jedinému správne výsledku. V opačnom prípade je zadanie nejednoznačné a úloha nevyriešiteľná, a to pre neúplnosť alebo nepresnosť informácií poskytnutých v zadaní.

Podľa odporkyne posudzované komunikáty a hry v ich rámci odvysielané neobsahovali v zadaní dostatok informácií pre to, aby sa recipienti na základe takéhoto zadania mohli dopracovať k výsledku, ktorý navrhovateľ označil za správny. Zadania úloh smerovali k inému riešeniu a výsledku, než aký navrhovateľ označil za správny. Ak zadanie úlohy nie je jednoznačné, presné a úplné, odvysielaný komunikát nemôže byť čestný, a teda odvysielaný v súlade s § 32 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 1 O.s.p. a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. a na pojednávaní súdu dňa 24.02.2015 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 157/SKO/2014, č. 402/SKO/2014, s obsahom rozhodnutia odporkyne č. RP/040/2014 zo dňa 24.06.2014, ako aj s obsahom obrazovo-zvukového záznamu, dospel k záveru, že rozhodnutie odporkyne potvrdí.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu odporkyne je zrejmé, že v prejednávanej veci skutkový stav sporný nebol. Navrhovateľka v správnom konaní, ani v konaní pred súdom, nepoprela odvysielanie vyššie špecifikovaných komunikátov na programovej službe DAJTO s názvom *Akčná výhra a Sexy výhra*, ani ich obsah a znenie.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľky obsiahnutých v opravnom prostriedku bolo posúdiť, či odporkyňa v preskúmaných administratívnych konaniach správne subsumovala kontrolované komunikáty pod zákonnú definíciu telenákupu podľa § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. a či odporkyňa na základe vykonaného dokazovania dospela k správne záveru, že navrhovateľka v rozpore s § 32 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. nezabezpečila, aby sporné komunikáty boli čestné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.). Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250q ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z.z. poslaním Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania a retransmisie, dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Podľa § 32 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. vysielateľ je povinný zabezpečiť, aby ním vysielaná reklama a telenákup boli čestné a slušné.

Podľa § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. telenákup na účely tohto zákona je priama ponuka vysielaná verejnosti s cieľom poskytnúť tovar alebo služby vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov za odplatu. Telenákup môže mať formu

- a) telenákupného šotu,
- b) telenákupného pásma v trvaní aspoň 15 minút.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g) zákona č. 308/2000 Z.z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. *Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3.319 € do 165.969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49.790 €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.*

Vo vzťahu k charakteru sporných komunikátov najvyšší súd konštatuje, že už viac krát v obdobných veciach judikoval (rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 SŽ/22/2013 zo dňa 6. mája 2014, č. k. 4 SŽ/7/2014 zo dňa 7. októbra 2014), že komunikáty podobného typu svojím charakterom naplňajú podľa úniového práva i zákona č. 308/2000 Z.z. definíciu telenákupu.

Podľa smernice Rady 89/552/EHS zo dňa 03.10.1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 97/36/ES zo dňa 30.06.1997 sa na účely tejto smernice *za televíznu ponuku tovarov (teleshopping) považuje vysielanie priamych ponúk pre verejnosť za odplatu s cieľom ponuky tovarov alebo služieb vrátane nehnuteľného majetku, práv a záväzkov.*

Aj podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách), ktorou bola smernica 97/36/ES zo dňa 30.06.1997 zrušená je *telenákup definovaný ako vysielanie priamych ponúk pre verejnosť za odplatu s cieľom poskytnutia tovarov alebo služieb vrátane nehnuteľného majetku, práv a záväzkov* (článok 1.1 písm. l). Smernica 2010/13/EÚ bola do právneho poriadku Slovenskej republiky prevzatá s účinnosťou od 01.01.2013 a tvorí prílohu 1 k zákonu č. 308/2000 Z.z.

Na posúdenie naplnenia zákonných podmienok pojmu telenákup v odvysielaných komunikátoch bolo potrebné skúmať jednotlivé programy z hľadiska ich obsahu, so všetkými

obrazovými alebo verbálnymi zložkami a informáciami, ktoré v nich boli obsiahnuté. V danom prípade bola divákovi ponúknutá možnosť zúčastniť sa hry o finančnú odmenu zatelefonovaním na telefónne číslo so zvýšenou tarifnou sadzbou a vyriešením matematického príkladu. Poukazujúc i na výklad únieového práva v rozsudku SD EÚ vo veci C-195/06, senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že na program alebo jeho časť, v ktorých prevádzkovateľ vysielania ponúka divákovi možnosť zúčastniť sa hry o cenu, ktorou je finančná výhra, a to priamou voľbou audiotextových čísiel, t.j. za odplatu, sa vzťahuje vymedzenie, ktoré citované ustanovenia smernice 97/36/ES zo dňa 30.06.1997, priznáva pojmu teleshopping. A to za predpokladu, ak táto relácia alebo jej časť, predstavuje skutočnú ponuku služieb na základe zohľadnenia cieľa relácie, ktorej je hra súčasťou, významu tejto hry v rámci celej relácie z hľadiska času a predpokladaných hospodárskych výsledkov vo vzťahu k výsledkom očakávaných od celej relácie, ako aj charakteru otázok položených uchádzačom.

Na základe uvedeného výkladu únieového práva vzťahujúceho sa k definícii pojmu telenákup (teleshopping), ktorý vyplýva z citovaného rozsudku Súdneho dvora Európskej únie, nie je možné odvysielané komunikáty považovať za bežné zábavno-súťažné programy. Aj s ohľadom na ustanovenie § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. naplňajú odvysielané komunikáty zákonnú definíciu telenákupu.

Televízny divák sa v podstate vytočením telefónneho čísla zaviazal zaplatiť určitú sumu, ktorá je síce nízka (2 € s DPH), ale je vyššia ako tarifa za bežný telefonický rozhovor na Slovensku, a súhlasí s jej zaplatením v nádeji, ktorú mu dáva moderátor programu, ale i stanovené pravidlá, že za jediný telefonický hovor, po správnom zodpovedaní úlohy, vyhrá cenu – 100 €, ktorá vysoko prevyšuje jeho investíciu. V tomto prípade je možné konštatovať, že ide o ponuku finančnej služby - hry vysielateľa pre diváka.

Podľa najvyššieho súdu je v tomto prípade splnená i ďalšia zákonná podmienka, aby bolo možné posúdiť predmetné komunikáty ako telenákup (§ 32 ods. 2 citovaného zákona) a to, že ide o *priamu ponuku* vysielanú verejnosti s cieľom poskytnúť službu – finančnú hru. Divák môže priamo pri sledovaní televízneho vysielania vytočením telefónneho čísla využiť priamo ponúkanú hru o finančnú výhru. Práve pojem *priama ponuka pre verejnosť* odlišuje telenákup a reklamu.

Reklama je *nepriamou ponukou tovaru alebo služby*, pretože aj keď je jej cieľom rovnako, ako je cieľom telenákupu, aby si televízny divák kúpil tovary, alebo služby, ktoré propaguje tým, že ho presvedčí o ich vlastnostiach, konečné štádium obchodu je akcesorické vo vzťahu k jej bezprostredným cieľom a dochádza k nemu neskôr, keď sa spotrebiteľ obráti na príslušnú distribučnú sieť, aby uskutočnil nákup.

Telenákup ide totiž ďalej ako reklama, keďže sa neobmedzuje na reklamný oznam, ale zabezpečuje nie len propagáciu ale i samotný predaj tovaru, či služby.

Tieto úvahy podporujú predpoklad, že posudzované relácie ponúkajú televíznym divákovi možnosť priamo zúčastniť sa na hre tým, že im moderátor poskytuje informácie nevyhnutné na to, aby sa s ním mohli spojiť a dostali sa tak do vysielania a mohli zodpovedať na stanovenú otázku – matematický príklad, čím je splnená podmienka, aby bolo možné predmetný program posúdiť ako priamu ponuku finančnej služby divákovi.

S tvrdením navrhovateľky, že z pohľadu vysielateľa uvedenými komunikátmi ide len o sprestenie programového vysielania s účelom zabaviť divákov, nemožno celkom bez výhrady súhlasiť. Predovšetkým ide o nakupovaný akvizičný program od spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd., ktorý navrhovateľka hoci zaraďuje ako zábavný program, zároveň ním predáva vysielací čas s cieľom vysielat' reklamu alebo telenákup tretej osoby. Tvrdenie navrhovateľky, že sa nepodieľa na ziskoch výrobcu daného programu považuje senát najvyššieho súdu za účelové, pretože posudzované programy neboli ani raz prerušené vysielaním reklamy. Taktiež aj na internetovej stránke spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd., www.interactv.com je v pravidlách tejto hry uvedené, hneď na úvodnej obrazovke tejto stránky, že je to práve spoločnosť TeleMedia InteracTV Ltd., ktorá si buď kupuje vysielací čas od televízií, alebo sa podieľa na príjmoch, ktoré plynú z vysielania týchto súťaží. V danej ponuke na tejto internetovej stránke je taktiež zdôraznené, že táto ich ponuka nevyžaduje žiadne investície ani náklady zo strany vysielateľov a že vysielateľ, spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd. nikdy za jej ponúkané programy platiť nebude. Keďže toto uvádza priamo spoločnosť TeleMedia InteracTV Ltd., ktorá je vyhlasovateľom tejto súťaže, pri ponuke svojich produktov iným vysielateľom, nie je dôvod predpokladať, že by práve vysielanie na programovej službe *DAJTO* malo byť iné, a mala by to byť práve navrhovateľka, ktorá platí spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd. za odvysielanie predmetných komunikátov.

Reklama a telenákup sa zaraďujú do vysielania medzi jednotlivé programy (§ 35 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z.). Zákonodarca teda zjavne neupravuje možnosť, aby sa mohol telenákup zaradiť priamo do relácie. Práve naopak vysielanie reklamy a telenákupu musí byť rozoznatelné a zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby; vo vysielaní televíznej programovej služby musí byť vysielanie telenákupu oddelené zvukovo-obrazovými alebo priestorovými prostriedkami.

Vo vysielaní televíznej programovej služby sa reklama a telenákup vysielajú v blokoch a oddelene od iných častí tejto programovej služby. Vysielanie samostatných reklamných a telenákupných šotov je povolené vo vysielaní športových udalostí, v ostatných prípadoch je povolené iba výnimočne (§ 34 zákona č. 308/2000 Z.z.).

S poukazom na uvedené je preto potrebné podľa najvyššieho súdu uzavrieť, že v tomto prípade sa uvedenými podmienkami na vysielanie telenákupu navrhovateľka neriadila.

V prejednávacom prípade bolo z hľadiska posúdenia porušenia zákonných povinností vysielateľa podstatný výklad pojmu *čestnosť*, keďže v zmysle § 32 ods. 4 písm. a/ zákona

č. 308/2000 Z.z. *je vysielateľ povinný zabezpečiť, aby ním vysielaný telenákup bol čestný.* Odporkyňa vo svojom rozhodnutí rozobrala pojem čestnosť využívajúc svoju diskrečnú právomoc; uviedla, že *čestnosť je morálnou kategóriou a čestné informovanie je také, ktoré je v súlade so všeobecne prijímanými pravidlami, verné skutočnosti, ktoré nenavádza a nesmeruje k nepresnému alebo neúplnému informovaniu.* S takouto charakteristikou pojmu čestnosť sa najvyšší súd stotožňuje v plnom rozsahu. Aby bolo takéto vysielanie považované za čestné, musí mať jasné pravidlá, ktoré sa priebežne nebudú meniť. Ak je súčasťou programu akákoľvek úloha, je povinnosťou vysielateľa zabezpečiť formuláciu jej zadania jasne, stručne a zrozumiteľne pre priemerného recipienta.

Z obsahu administratívneho spisu a napadnutého rozhodnutia (č. I. 23 až 26 – komunikát vysielaný dňa 30.11.2013, č. I. 26 až 29 – komunikát zo dňa 27.02.2014, č. I. 30 až 33 – komunikát zo dňa 06.03.2014) najvyšší súd zistil, že odporkyňa riadne zistila skutkový stav postupom, keď na základe vzhliadnutia predmetných nahrávok a následným porovnaním riešení zadaných úloh v jednotlivých komunikátoch poskytnutých navrhovateľkou, podrobne vyhodnotila vykonané dokazovanie a dospela k správnej závere, že navrhovateľka nezabezpečila čestnosť odvysielaných kontrolovaných telenákov, čím porušila ustanovenie § 32 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z.

Pri komunikáte odvysielanom dňa 30.11.2013 zadanie úlohy uvedené na obrazovke znelo tak, že recipienti majú spočítať všetky číslice na obrazovke, moderátorka však uviedla, že majú spočítať všetky čísla na obrazovke, následne uvádzala, že majú spočítať všetky čísla na obrázku.

Pri komunikáte odvysielanom dňa 27.02.2014 zadanie úlohy uvedené na obrazovke znelo tak, že recipienti majú spočítať všetky čísla na obrázku, aj moderátorka uvádzala, že majú spočítať všetky čísla na obrázku.

Pri komunikáte odvysielanom dňa 06.03.2014 zadanie úlohy uvedené na obrazovke znelo tak, že recipienti majú spočítať všetky čísla na obrázku, moderátorka však uviedla, že majú spočítať všetky čísla na obrazovke, následne uvádzala, že majú spočítať všetky čísla na obrázku.

Z poskytnutých riešení ku všetkým trom kontrolovaným komunikátom vyplýva, že diváci mali spočítavať na obrázkoch identifikované čísla, ale zároveň aj číslice použité v rámci čísel, pričom v obrázkoch boli použité číslice desiatkovej aj šesťnástkovej sústavy - arabské číslice, rímske číslice a znaky, ktoré pripomínali rímske číslice. Vo viacerých prípadoch ich však bolo potrebné natočiť, ako napríklad znak C na ruke postavičky na obrázku, znak I na vlasoch postavičky, znak V v pravom hornom rohu – komunikát zo dňa 30.11.2013, napr. rímskou číslicou C, vyjadrujúcou číslo, hodnotu 100, malo byť aj vyobrazenie nosa na tvári postavičky bábätko - komunikát zo dňa 27.02.2014, prípadne rímska číslica L, vyjadrujúca číslo, hodnotu 50, ktorá mala byť identifikovaná v čísle 12, t.j. namiesto číslice 1 – komunikát zo dňa 06.03.2014.

Je všeobecne známe, že *číslica*, alebo cifra je znak (symbol) používaný na zápis hodnoty čísla a *číslo* sa používa na opis množstva.

Z obsahu zadaní úloh v spojení s ich riešeniami stanovenými navrhovateľkou najvyššiemu súdu okrem iného vyplýva, že táto pripisovala rôzne hodnoty číslici osem zapísanej v digitálnom tvare. Podľa poskytnutého riešenia mala mať v digitálnej forme zapísaná číslica 8 hodnoty čísel 1, 2, 3 a 7 – v komunikáte vysielanom dňa 27.02.2014, avšak v hre odvysielanej dňa 30.11.2013 mala podľa pravidiel určených navrhovateľkou aj hodnotu čísel 9, 8, 6, 5, 4, teda pre tento komunikát digitálny znak predstavoval všetky číslice desiatkovej (decimálnej) sústavy. Naproti tomu, hoci z čísla osem zapísaného v digitálnom tvare možno prečítať aj číslice šestnástkovej sústavy, napr. písmeno C, E, tie vo výpočtoch podľa riešení navrhovateľky nemali byť zohľadnené. Obdobne vedľa seba stojace dva znaky I (teda II) mali navrhovateľkou pripísanú hodnotu 2, avšak vedľa seba stojace znaky IL (v tej istej úlohe), už podľa riešenia navrhovateľky nemali mať hodnotu 49, t.j. pri za chovaní spôsobu písania, resp. čítania rímskych čísel.

Tento spôsob pripisovania hodnôt jednotlivým znakom odporkyňa v preskúvanom správnom konaní správne vyhodnotila ako absolútne netransparentný, prispôbený tomu, aby úloha bola postupom, ku ktorému sú diváci inštruovaní, nevyriešiteľná.

V uvedenom kontexte nemožno prisvedčiť tvrdeniu navrhovateľky, obhajujúcej čestné a férové zadávanie predmetných úloh, že mnohí diváci práve tento typ komunikátov s podobnými súťažami poznajú. Na vyššie uvedených príkladoch použitia digitálneho znaku a čítania rímskych čísel vidno, že i pri najväčšej snahe diváka majúceho skúsenosť s podobnými zadaniami, nemožno predpokladať, že i pri využití jeho maximálnej pozornosti pri rozpoznávaní znakov predstavujúcich číslice a jeho matematickej zdatnosti vo vykonaní ich súčtu, uhádne, ktorým vyobrazeným číslam a čísliciam navrhovateľka v konkrétnej hre pripísala aké hodnoty, navyše i ktorej číselnej sústavy.

V spojení s opakovanými vyjadreniami moderátoriek o jednoduchosti riešenia, t.j. zľahčovaní náročnosti úloh, sa zadanie úloh javí ako neférové a zavádzajúce.

V podstate možno všeobecne zhrnúť, že za nejednoznačné, zmätočné, nedostatočné, nejasné a teda nečestné možno považovať zadanie úloh predmetných komunikátov:

- vo vymedzení ohraničenia priestoru zadanej úlohy, v rámci ktorého sa má hľadať riešenie – televízna obrazovka alebo obrázok,
- zadania predmetu úloh – sčítanie čísiel, napriek tomu, že predmetom úlohy bolo rozpoznanie číslic rôznych číselných sústav a zároveň sčítanie nie len identifikovaných čísiel, ale i sčítanie číslic tvoriacich jedno číslo, napr. pri čísle 25 sa do celkového súčtu nezarátavalo len toto číslo, ale i číselné hodnoty číslic, z ktorých je zložené, t.j. $25+2+5$,

- opakované neprimerané zľahčovanie náročnosti zadaných úloh komentármi moderátoriek vysielaných komunikátov.

Z uvedeného dôvodu najvyšší súd považuje celkový postup navrhovateľky v sankcionovanom prípade za netransparentný, nečestný a zavádzajúci. Rada je v zmysle zákona č. 308/2000 Z.z. oprávnená na to, aby dohliadala na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a s využitím vlastnej správnej úvahy, ktorú v rozhodnutí riadne zdôvodní, posudzovala odvysielané informácie a príspevky. Rovnako, ak dospeje k záveru, že určitý program, resp. časť vysielania vysielateľa nebola v súlade so zákonom č. 308/2000 Z.z., je oprávnená skonštatovať jeho porušenie a vyvodíť z toho príslušné sankcie.

Súd po preskúmaní danej veci postupom uvedeným vyššie dospel k záveru, že správny orgán v danom prípade konal v intenciách citovaných právnych noriem, vysporiadal sa s aplikáciou únieového práva ako i s výkladom obsiahnutým v rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-195/06 zo dňa 24.05.2007 vo veci Kommunikationsbehörde Austria (KommAustria) proti Osterreichischer Rundfunk (ORF), vo veci si zadovážil dostatok relevantných dôkazov pre svoje rozhodnutie, zistil riadne skutočný stav veci a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje napadnuté rozhodnutie za zákonné, keďže odporkyňa nevybočila z medzí a z hľadísk ustanovených zákonom, pričom napadnuté rozhodnutie vydala na základe zákonom povoleného správneho uváženia, ktoré zodpovedá zásadám logického myslenia a vychádza z podkladov zistených v tomto prípade.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené, napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/040/2014 zo dňa 24.06.2014 podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok 500 € rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g) Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu. Účet najvyššieho súdu je vedený v Štátnej pokladnici pod č. 700 006 1219/8180.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľke právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 24. februára 2015

JUDr. Jozef M I L U Č K Ý, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková